

Bít či nebít – tak že stojí otázka?

Máte děti? A přečetli jste si před jejich početím všechny zákony, které na výchovu vašich potomků dopadají? Vsadím se, že kromě rodinných odborníků nikdo z čtenářů neví, že takových právních norem jsou už dnes desítky.

Vidíte. Zákony nečtete, a přesto děti máte a vychováváte, protože výchova dětí není prací podle manuálu, ale mnohem víc intuitivní záležitostí. A přesto tu máme další tlak naivních sociálních inženýrů: schválit novelu občanského zákoníku, podle níž fyzické a psychické násilí není či do budoucna nebude přijatelnou výchovnou metodou.

Předpokládá se všeobecný souhlas, protože – slovy literární tety Kateřiny – ukažte mi toho bezbožníka, který by vystoupil proti takovému nadpozemskému dobrodiní. Hned ho totiž onálepkují jako týrače, kterému má děti vzít sociálka a vychovávat je na státní útraty.

Ukažte mi cíl

Mohla bych vypsát řadu důvodů, proč zdravý rozum velí návrh rovnou zamítnout. Například právě proto, že se jím nikdo nebude řídit, neboť lidé si klidně žijí, ale zákony nečtou. Jak trefně podotkla vývojová psycholožka Mgr. Alicja Leix, kdo si myslí, že zákazem a zákonem nějaké chování vymýtí, měl by si dát kafe s odborníkem na trestní právo. Kdyby stačilo přijmout nový zákon, dávno už nepotřebujeme policii ani soudy.

Vychováváme pod vlivem emocí a o pohlavcích či psychickém nátlaku při výchově nepřemýšlíme či jich litujeme až po exekuci.

Podobně jako ani vysoké tresty nezabrání trestné činnosti páchané v afektu a pod vlivem emocí, ani jedna věta v žádném zákoně rodiče nijak nevychová. Ona věta je ještě ke všemu nadbytečná, protože nad ní stojí ústavní zákon – Listina základních práv a svobod. Právě její článek 7 odst. 2 říká, že nikdo nesmí být podroben ponižujícímu zacházení anebo trestu. A co je nadbytečné, je i škodlivé. Proč toto ústavní právo rozměňovat zákonem? Jenom proto, že takový zákon přijaly jiné, údajně pokrokovější země? A v čem spočívá jejich pokrokovost?

Moje maminka na takový argument říkávala: A když tvůj spolužák skočí z okna, musíš za ním skočit taky? Takových norem může být velmi snadno zneužíváno k šikaně některého z rodičů. A existují vůbec zahraniční statistiky, které odpovídají na otázku efektivity? Jak v praxi přijetí zákona u sousedů zafungovalo? Kolik rodičů se z něho poučilo? Jaké chování se jím ovlivnilo? Nestačí totiž mít bohublý úmysl. Je třeba k němu vybrat funkční nástroj, jinak skončíme u moralistických a politických proklamací. A zákon takovým funkčním nástrojem věru není. Jinak by už dávno u nás bylo nebe na zemi, kdyby platilo, že čím víc zákonů, tím šťastnější děti a spokojenější rodiče.

Ptám se tedy nahlas za všechny rodiče dnešní i budoucí: k čemu je taková věta na papíře? Odpovím za vás: poslouží k pronásledování jednoho nebo obou rodičů, tedy těch, jejichž úkolem je usměrňovat

dítě. Nastavování mantinelů rodiči je nezbytnou součástí výchovy a je jen dobře, když rodiče mantinely nastavují. Někdy se tak děje slovně, jindy mimoslovně a v krajním případě i fyzicky. A nechodte na mě s nálepkami o tom, že snad schvaluji týrání dětí. Týrání máme totiž upraveno i postihováno dobrými zákony a trestními soudy. Co naopak pokulhává, je soudní dokazování. A fakt chcete stát zbavit důkazní povinnosti? Já nikoli. A nejen v tomto případě. Nechci přenášet důkazní břemeno ze státu na jednotlivce. Ani v tomto případě, ani nikdy jindy.

Bít – anebo nebýt?

Diskuse o jednom pitomém zákazu opět rozděluje národ na idealisty a ty se zdravým rozumem, ale jako obvykle je i tohle štěpení nesmyslné. Dilema přece nestojí tak, že stav bez zákona znamená bití dětí bez omezení, zatímco po přijetí zákona bude bití vyloučené. Nejen proto, že už dnes je násilí na dětech trestně postižitelné. Především ale kvůli jevu, který platí obecně, a přesto se na něj skoro vždy zapomíná. Tím jevem jsou nezamýšlené vedlejší negativní účinky. Cožpak si myslíte, že jde změnit jedinou věc ve složité a mnohohrstevnaté společnosti, aniž by se to dotklo ostatních společenských vztahů? V tomto případě je tím potenciálním nezamýšleným vedlejším negativním účinkem rozebírání rodiny na součástky a omezování právní subjektivity rodiny jako celku.

Každá další údajně geniální změna umožní státu otevírat rodinu zvenčí, likvidovat její celistvost a snižovat její obranyschopnost.

Neříkejte, že ten setrvalý tlak na rozpad rodiny nevidíte. Anebo je to drobení entity ze všech nejdůležitější skutečným a navenek zastřeným hlavním cílem? Ta myšlenka vůbec není tak paranoidní, jak se na první pohled zdá. Silná rodina totiž dokáže vzdorovat úplně všemu protivenství, zatímco slabý jednatel je naopak bezbranný a sám. A nejen stát si jej namaže na chleba, kdykoliv si zamane. Vlastně kdokoliv, komu se zachce. Poslušnosti, mlčenlivosti a poroby.

■ ■ ■ ■ ■ (1 votes, average: 5,00 out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena zde.

